

sedda isse ommast norest põlwest. Zummal andko mo õnsa issale kallist hingamist, temma mõistis nisuggust asja lapsle õppetada."

„Peale sedda on weel tähhele panna: „waesid innimesi teiste waestele andma õppetada, on hopis ennam wäärt, kui neile tuimalt isse anda; ehk, mis seddasamma tähhendab: õnsam on anda, kui wõtta. Kui palju head on sellega tehtud, kui meie norest põlwest sadik sedda tõdde laste süddamesse istutame, et ükski innimenne, kui tal terwis kã, ni waene ei olle, et ta ka ommast kõhast teise waesele ei wõiks head tehha. — Usu mind, sõbber, sesinane laste luggu teggi mind tuhhat murret ja waewa, mis mind muido litsuwad, unnus-tama ja jalge alla tallama.“ Nenda rãfis Rustaw ning ta nãggo lõi jãlle punnetama. Mo südda lãks ka lahkemaks ja rõõmsaks. Ka Anna olli tulnud ning waggusi pealt fulanud. Minna agga ei wõinud muud teh-

ha, kui hakkasin Rustawi pãhhã finni ja andsin temmale suud, et tubba plaksus, õõldes: kedda Zummal foolmeistriks panneb, sellele annab temma ka foolmeistri süddant ja mõistust, nago sulle!“ Rustas andis nüüd Annale kãt, tõmbas tedda omma rinna wasto ja kuiwatas suandmissõega ta wimast pissarat silmast. „Anna mulle andeks, Rustaw,“ ütles Anna, „ma ei tahha sind mitte ennam omma silmapissaratega kurwastada.“ —

„Kannata, mo armas Anna,“ ütles Rustaw, „aega mõda lähhãb ning peab keif parremaks minnema. Ka meie Eestirahwal tulles tund, kus nemmad ärratundwad, et keige puduste seast kõiõppetusse pudus neile keige suremat kahjo teeb. Ka nemmad sawad wimaks arro, et hea fool küllas on nisamma tarwis, kui hea kaew õue peal, kus rohkestõ ja selge wessi sees. Siis tulleswad ka need pãwad, kus foolmeistrid ennam tulest ei pea ellama egga teiste lapsi kaswatades ommade pãrrast mures ollema.“ —